

Arrest

nr. 133 568 van 20 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 juni 2014 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat V. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam ongeveer 15 jaar geleden naar België in het gezelschap van zijn moeder.

1.2. Verzoeker diende op 22 oktober 2013 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn dochter van Belgische nationaliteit.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 18 april 2014 een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 7 mei 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22/10/2013 werd ingediend door:

Naam: D.(...) L.(...) S.(...)

Voornamen: O.(...) G.(...)

Nationaliteit: Colombia

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 43 van de wet van 15.12.1980: het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld voor volgende feiten:

Op 12/01/2009: veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaren met probatie-uitstel 5 jaren behalve voorhechtenis van 10/12/2007 tot 27/08/2008 met bijzondere verbeurdverklaring + ontzetting van bepaalde rechten voorzien bij art. 31 Strafwetboek voor 5 jaren.

Dit naar aanleiding van:

Diefstal met geweld of bedreiging, onder twee van de in artikel 471 van het Strafwetboek vermelde omstandigheden, bij nacht, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is.

Afpersing, onder twee van de in artikel 471 SWB vermelde omstandigheden, bij nacht, door 2 of meer personen, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is (poging)

Aanranding van de eerbaarheid zonder geweld of bedreiging, op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar.

Wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving, op vals bevel, in de kledij of onder de naam van een agent van het openbaar gezag of met een doodsb bedreiging.

Vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop een andere straf dan de levenslange opsluiting of opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar of een langere termijn gesteld is.

Informaticabedrog (poging).

Op 26/09/2012: veroordeeld tot een werkstraf van 90 uren (of een vervangende gevangenisstraf van 10 maanden) + een geldboete van 1.000,00 EUR (x5,5 = 5.500,00 EUR) (of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden) met bijzondere verbeurdverklaring.

Dit naar aanleiding van:

Verdovende middelen: bezit zonder vergunning: handel: vervaardiging zonder vergunning (herhaling).

Uit de aard en de ernst van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41.987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé — en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Het staat hier dan ook niet ter discussie, gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43, dat het verblijf van meer dan drie maanden dient geweigerd te worden aan betrokkene.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het Al dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hij stelt in zijn eerste middel het volgende:

“Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden*

Dat de overheid verplicht is in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de grondslag liggen van de beslissing; Dat deze motieven ook afdoende moeten zijn;

Dat verzoeker in 2009 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 jaren met probatie-uitstel 5 jaren en hij op 26.09.2012 veroordeeld werd tot een werkstraf van 90 uren en een geldboete van € 1000;

Dat een strafrechtelijke veroordeling uit het verleden niet voldoende is om te gaan zeggen dat verzoeker heden een gevaar vormt voor de openbare orde;

Dat op geen enkel moment blijkt gegeven wordt waarom verzoeker heden nog een gevaar zou vormen voor de openbare orde;”

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“(…)

Dat het recht op gezinshereniging dient gerespecteerd te worden;

Dat door het uitvaardigen van de kwestieuze beslissing geen juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische openbare orde anderzijds;

Dat de kwestieuze beslissing helemaal niet op zorgvuldige wijze genomen werd;

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het rechtszekerheidsbeginsel en het beginsel van de fair play. Daarnaast voert verzoeker de machtsoverschrijding aan. Verzoeker stelt in zijn derde middel het volgende:

“Het beginsel van de fairplay houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen;

Dat het onredelijk en onzorgvuldig is te stellen dat verzoeker niet in aanmerking zou komen;

Dat er op geen enkel moment bewijs wordt geleverd dat verzoeker thans een actueel gevaar zou vormen voor de openbare orde;

Dat een gevaar voor de openbare orde een actuele bedreiging inhoudt op het moment dat de beslissing werd genomen;

Dat men rekening dient te houden met het gedrag van betrokkene, hetwelk in de loop der tijd veranderingen heeft ondergaan;

Dat in een arrest van het Hof van Justitie van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) het Hof als voorwaarde stelt voor een verwijderingsmaatregel dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt. In de regel vereist deze vaststelling dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten;

Dat de bestreden beslissing stelt dat het persoonlijk gedrag een actuele bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving wegens de aard en de ernst van de gepleegde feiten, doch bevat geen beoordeling of verzoeker de neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst verder te zetten, laat staan dat deze een evaluatie maakt van verzoekers gedrag;

Derhalve bevat de bestreden beslissing geen beoordeling die specifiek betrekking heeft op het werkelijke, actuele en ernstige karakter van een bedreiging die verzoekers gedrag zou vormen voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving;

Dat verzoeker absoluut thans geen gevaar uitmaakt voor de openbare orde;

Dat de beslissing onwettig is daar zij tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt;

Dat nergens in de beslissing te lezen staat waarom verzoeker een “actueel” gevaar zou vormen voor de openbare orde waardoor de gemachtigde van de Staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de

vaststelling kon komen dat de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond is;"

2.2. Het derde middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin machtoverschrijding aanvoert aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de gemachtigde van de staatssecretaris zich hieraan schuldig zou maken.

2.3. De drie door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.4. Het beginsel van de fair play is slechts geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (RvS 3 december 2007 nr. 177.513). Verzoeker toont in zijn middelen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris blij zou hebben gegeven van kwade trouw.

2.5. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

2.6. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.8. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.9. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonodig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid, 4°, bedoelde ziekten.

Indien de minister of zijn gemachtigde overweegt om, om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid een einde te stellen aan het verblijf van een burger van de Unie of van een familielid, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezinssituatie en economische situatie, zijn maatschappelijke en culturele integratie en de intensiteit van zijn banden met zijn land van herkomst.”

2.10. In zijn eerste middel beweert verzoeker dat “een strafrechtelijke veroordeling uit het verleden niet voldoende is om te gaan zeggen dat verzoeker op heden een gevaar vormt voor de openbare orde” en ook in zijn derde middel betoogt verzoeker dat nergens te lezen zou staan “waarom verzoeker een ‘actueel’ gevaar zou vormen voor de openbare orde”.

2.11. De Raad stelt vast dat verzoeker nergens betwist noch weerlegt dat hij in de periode van begin 2009 tot eind 2012 tweemaal werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen naar aanleiding van diefstal, afpersing, aanranding van de eerbaarheid, wederrechtelijke vrijheidsberoving, vereniging van misdadigers, informaticabedrog en vervaardiging, bezit en handel van verdovende middelen. De feiten die aan de basis lagen van de veroordelingen en de aard van de opgelegde straffen en maatregelen worden opgesomd in de bestreden beslissing. Verzoeker kan dus geenszins worden bijgetreden waar hij laat uitschijnen dat het louter om ‘een strafrechtelijke veroordeling uit het verleden’ zou gaan. De termijnen van het probatie-uitstel van de strafuitvoering en van de ontzetting uit de rechten, die gekoppeld waren aan de veroordeling van 2009, waren immers nog niet beëindigd op het ogenblik dat verzoeker zijn verblijfskaart aanvraagde.

2.12. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, stipt de Raad aan dat de bestreden beslissing niet beperkt blijft tot een opsomming van beide veroordelingen, maar dat er eveneens op wordt gewezen dat uit de aard en de ernst van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. In de beslissing wordt bovendien aangestipt dat het persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde en dat om die reden het verblijf van meer dan drie maanden dient te worden geweigerd. Verzoeker toont niet aan dat de beslissing niet werd genomen conform artikel 43, 2° van de vreemdelingenwet en maakt evenmin aannemelijk dat onvoldoende zou zijn gemotiveerd waarom zijn gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt. Uit niets blijkt dat de beslissing kennelijk onredelijk zou zijn. Terloops merkt de Raad op dat het arrest van het Europese Hof van Justitie waarnaar verzoeker verwijst, betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel (artikel 28 van de Burgerschapsrichtlijn) en dus niet zonder meer kan worden toegepast op een beslissing waarbij een recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd.

2.13. Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd zonder dat deze beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. Hoewel zowel de verzoekende partij in haar verzoekschrift, als de verwerende partij in haar nota met opmerkingen gewagen van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden mét bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt uit de aan verzoeker betekende beslissing, die als bijlage bij het geding-inleidend verzoekschrift werd gevoegd, niet dat deze gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten (verzoekschrift, bijlage 1). De verwijdering van het grondgebied van hetzij de verzoekende partij, hetzij haar kind is derhalve niet aan de orde zodat op wettige wijze kan worden vastgesteld dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 28 augustus 2008, nr. 185.919).

2.15. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen die niet in kennelijke wanverhouding staan tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden of dat de rechtszekerheid zou zijn geschaad. Verzoeker heeft geen kwade trouw bewezen in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheids-, het rechtszekerheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van het beginsel van de fair-play.

De drie aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN